Reč života - jun 2020.

“Koji vas prima, mene prima; a koji mene prima, prima Onog koji me je poslao.” (Mat 10,40).

Jevanđelje po Mateju u ovom poglavlju govori o Isusovom izboru Dvanaestorice i njihovom slanju da propovedaju njegove poruke. Oni su imenovani jedan po jedan, kao znak ličnog odnosa koji su izgradili sa Učiteljem, koga su pratili od početka njegove misije. Upoznali su Njegov stil, pre svega bliskost sa bolesnima, grešnicima i onima koji su smatrani zaposednutima; sa svim ljudima koji su bili odbačeni, osuđivani kao loši, od kojih je trebalo sklanjati se. Tek nakon ovih konkretnih znakova ljubavi prema svom narodu, sam Isus se priprema da objavi da je blizu Carstvo Božje. I tako su apostoli poslani u ime Isusa, kao njegovi "ambasadori", a on je taj koji mora biti primljen preko njih. Često veliki likovi iz Biblije, otvorena srca prema neočekivanom, neplaniranom gostu, primaju u posetu samog Boga. I danas, posebno u kulturama koje imaju i danas snažan osećaj za zajednicu, i kojeg održavaju, gost je svet čak i kada je nepoznat i za njega je pripremljeno najbolje mesto.

“Koji vas prima, mene prima; a koji mene prima, prima Onog koji me je poslao.”

Isus uči dvanaestoricu da krenu na put, bosi i s malo prtljaga: s laganom torbom, jednom tunikom... Moraju dozvoliti da budu tretirani kao gosti, spremni da prihvate brigu drugih nad njima, u poniznosti; moraju pružiti besplatno negu i brigu siromašnima i ostaviti mir kao dar svima. Kao Isus, treba da budu strpljivi kad naiđu na nesporazume i progone, sigurni u pomoć Očeve ljubavi. Na ovaj način, ko bude imao dovoljno sreće da neke od njih sretne, doživeće zaista nežnost Božju.

“Koji vas prima, mene prima; a koji mene prima, prima Onog koji me je poslao.”

Svi hrišćani imaju misiju, poput učenika: svedočiti krotkošću, prvo životom, a zatim i rečju, Božju ljubav koju su oni sámi upoznali, tako da to postane radosna stvarnost za mnoge, za sve. I pošto su iskusili da ih je Bog prihvatio, čak i pored njihovih slabosti, prvo svedočenje biće upravo brižno prihvatanje brata.

U društvu koje je često obeleženo potragom za uspehom i sebičnim izdvajanjem, hrišćani su pozvani da pokažu lepotu bratstva, koje prepoznaje potrebu za drugim i koje tako pokreće reciprocitet u društvu.

“Koji vas prima, mene prima; a koji mene prima, prima Onog koji me je poslao.”

Kjara Lubik je napisala o takvom evanđeoskom gostoprimstvu: "[...] Isus je ispoljavao ljubav Nebeskog Oca koja je prihvatanje u svojoj punini, prema svakome od nas i ljubav koju bi, prema tome, i mi trebalo da imamo jedni prema drugima. [...] Pokušaćemo onda da živimo ovu Reč života pre svega u našim porodicama, udruženjima, zajednicama, radnim grupama, uklanjajući u nama osude, diskriminaciju, predrasude, zameranje, netoleranciju prema ovom ili onom bližnjem, tako ležerne i tako česte, a koji tako ohlade i kompromituju ljudske odnose i sprečavaju, blokirajući poput rđe, uzajamnu ljubav. [...] Prihvatanje drugog, različitog od nas, osnova je hrišćanske ljubavi. To je polazna tačka, prvi korak za izgradnju takve civilizacije ljubavi, takve kulture zajedništva, na koju nas, danas pre svega, poziva

Isus»[1].

Leticija Magri

[1] **Cf. C. Lubich, Parola di Vita dicembre 1992, in eadem, *Parole di Vita,* a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017) pp. 513-514.**

⇒ Reč života na hrvatskom ⇒ Reč života na mađarskom